

Това прочее чувши философскій сынъ отъ бащи си, абіе начна да мысли въ себе така: Азь утре ще идемъ при царя да му се поклонимъ, тебе обаче да му отнесемъ и некои благовонны видове, кои то да поискамы отъ баща си срамъ ми е. И това като размысли, направи така: излезна тайно оная ноцъ безъ да го усѣти баща му, и отидеши въ царски те палаты, безъ да знае чія е тая къща, разби стѣна та, и влезна въ царско то ложе. Царъ же, кой то още беше будень, виде го и уплашисе много, нищо обаче не продума, нити стана отъ место то си, помысливши на умъ си така: той разбойникъ ако да немаше многу сила, не щеше дерзна да влезне това време въ мое то ложе, и за това не тебе да му речемъ нищо сопротивно, за да ме не убіе. Философскій же сынъ тури рака на царски те дрехы, и зема една скъпа, и излезнавши вонъ отъ палаты те, отиде и продаде я, и купи за цѣна та и благовонны и видове, и върнасе пакъ на ложе то си тайно.

На утро то же зема го баща му, и отведе го при царя, и поклони му се: после абіе принесе му и купенны те благовонны ствари. А баща му отворивши уста та си рече: Многолѣтень буди царю, те доведохъ предъ твое то лице сына си, за кого то славный твой звѣздочетець рече, защо